

ВАЛЕНТИН КОРОВИН ЕВГЕНИЙ БАРАТИНСКИ 1800–1844

Превод от руски: Маргарита Миланова, 1987

chitanka.info

Евгений Баратински (1800–1844) е роден в небогато дворянско семейство. В началото на 1812 г. за продължение на домашното си образование и възпитание е изпратен в частен петербургски пансион, но същата година е зачислен в Пажеския корпус. Четири години по-късно за детинско провинение е изключен от корпуса със строга безсърдечна характеристика. Забранява му се да постъпи на друга служба освен военна. Отначало заминава в имението на чичо си, но скоро се връща в Петербург, където се среща с най-големите поети на онова време — В. Жуковски, А. Пушкин, А. Делвиг, В. Кюхелбекер. По същото време в печата се появяват първите стихотворения на Баратински.

През 1819 г., решил да изкупи вината си и да се реабилитира, младият поет постъпва в армията. Следващата година е произведен унтерофицер и изпратен във Финландия. Едва с произвеждането му офицер си връща доброто име, но правителството цели пет години го държи далеч от културните центрове на Русия. Баратински и приятелите му разбират, че това е форма на заточение. Естествено откъснатостта от роднините и приятелите гнети поета. Но Финландия го обогатява и с много поетични впечатления и той смята, че тя е източник на тъжната му и скептична лирика. Именно в суровия северен край той написва чудесните си елегии „Финландия“, „Водопадът“ и др., политически епиграми, свободолюбиви романтични стихотворения и първите си поеми („Пирове“, „Еда“). През време на отпуските си, когато се връща в Русия, се сближава с младите литератори декабристи К. Рилеев и А. Бестужев и взема активно участие в техния алманах „Полярная звезда“.

Като поет Баратински се развива в руслото на романтизма, но според израза на Пушкин върви по свой път, „сам и независим“. В стихотворенията му неговите съвременници долавят дълбоко недоволство от господстващия режим. Но Баратински осмисля социалните противоречия на действителността в метафизичен ключ — като вечни, а не конкретно исторически.

През 1825 г. Баратински най-после е произведен офицер, скоро обаче напуска военната служба, премества се в Москва, оженва се и се установява да живее на село. Но през втората половина на двадесетте години често може да бъде срещнат в московските литературни салони. Поддържа връзки с всички известни тогава литератори и

особено се сближава с Пушкин. Събитие в литературния живот на Русия става излизането на поемата му „Еда“ през 1826 г., а след това и на сборника стихове от 1827 г.

Следващите години (1827–1835) са време на напрегнати литературно-философски търсения. Критиката го оценява като признат поет философ, ненадминат майстор на елегията вече не само на любовна, а и на философска тема („Последната смърт“, „На смъртта на Гьоте“ и др.). Както преди принадлежи към напредничавите литератори, подкрепя основаната от А. Пушкин и А. Делвиг „Литературная газета“. Голяма стихосбирка, излязла през 1835 г., обединява резултата от поетичното творчество на Баратински. През тези години той опитва силите си и в прозата, като между другото написва разказа „Пръстенът“.

Последният период от творчеството на Баратински (1835–1844) протича в уединение от обществено-културните центрове на Москва и Петербург. Философските размисли на Баратински стават все по-дълбоки, свидетелство за което е последната му стихосбирка „Здрач“ (1842).

През 1843 г. Баратински предприема отдавна замисленото си пътуване до Италия. По пътя спира в Париж, среща се тук с декабриста емигрант Н. Тургенев, с руския поет революционер Н. Огарьов, с много други видни писатели, учени и политически дейци на Франция. При пристигането си в Неапол внезапно умира.

Той е безспорно един от големите поети от Пушкиновата епоха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.